

Michał Parczewski

Ulucz, woj. krośnieńskie

Informator Archeologiczny : badania 16, 231-232

1982

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

1,30 m. Przestrzeń wypełniały żerdzie ułożone prostopadle do legarów. Badania ujawniły istnienie siedmiu warstw przekładki, oddzielonej warstwami żółtego piasku o miąższości 10-40 cm. Konstrukcję rusztową zabezpieczały od strony fosy wbite pionowo słupy drewniane o średnicy 0,10-0,35 m w odległości 0,46-0,50 m jeden od drugiego. Prawdopodobnie wał był obustronnie licowany kamieniami. Układ kamieni w części przylegającej do konstrukcji drewnianej zaburzony, przechodzący w partiach zewnętrznych w układ rzędowy równoległy do biegu wału. Stwierdzono dwa rzędy kamieni od strony fosy i jeden rząd od strony majdanu grodziska. Wielkość kamieni wzrasta proporcjonalnie do głębokości w ten sposób, że stopę lica wału tworzą wielkie głazy narzutowe. Konstrukcja wału zawierała kilka drobnych mało charakterystycznych fragmentów ceramiki obtaczanej, które wydobyto z drugiego poziomu przekładki. W trakcie badań odsłonięto przylegający do wału od strony majdanu obiekt użytkowy, prawdopodobnie mieszkalny o wymiarach 3,8 x 1,8 m. Obiekt ten został odsłonięty w całości. Warstwa kulturowa zawierała dużo materiału osteologicznego zwierzęcego, łuski rybie, nasiona grochu oraz znaczną ilość materiału ceramicznego. Z innych przedmiotów znalezionych w obiekcie należałoby wymienić dwa żelazne nożyki, fragment nieokreślonego przedmiotu z żelaza, igłę z ryblej ości, w spągu zaś duży fragment kamienia żarnowego oraz poroże łosia z niekompletnie zachowaną czaszką. Wstępnie, na podstawie wydobytego materiału, obiekt można datować na XII-XIII wiek.

Materiał zabytkowy i dokumentacja znajdują się w zbiorach Muzeum Okręgowego w Białymstoku.

Badania zostały zakończone.

ULUCZ
woj.krośnieńskie

Uniwersytet Jagielloński
Instytut Archeologii

Badania prowadził dr Michał Parczewski. Finansował WKZ w Krośnie oraz UW /poprzez UJ/. Drugi sezon badań. Osada wielokulturowa, głównie wczesnośredniowieczna /VI-XII w./.

Dwa wykopy o łącznej powierzchni 380 m² zlokalizowano w pobliżu krawędzi stożka napływowego oraz w głębi stożka, w części południowo-wschodniej stanowiska.

Ujawniono 12 jam osadowych /nr 11,11a,13A-13F,14-17/ i 8 dołków poszupowych. Trzy obiekty /nr 15-17/ rozkopano częściowo.

Materiał ruchomy tworzy ponad 2.600 ułamków ceramiki, 11 wyrobów kamiennych, 2 przezłiki, kilkanaście kilogramów polepy i in. Poza zespołkami znaleziono kilka neoli-

tycznych /?/ wyrobów krzemienych i kamiennych /m.in. z miejscowego "dynowskiego" margla krzemionkowego/ oraz 2 fragmenty sierpów krzemienych z wczesnej epoki brązu.

Kilka jam /13A-13E/ pochodzi z epoki brązu lub wczesnej epoki żelaza. Przecinają się one nawzajem, tworząc skomplikowany układ stratygraficzny. Jama 13A prawdopodobnie pełniła funkcję paleniska lub pieca, któremu od północnego zachodu towarzyszyła jama przypieczowa /objekty 13D i 13E?/. Przynależność kulturową tych zespołów trudno określić: wchodzi w grę "pogórski" wariant grupy tarnobrzeskiej lub jedna ze współczesnych kultur karpaccich.

Jama 13F, datowana na wczesny okres wpływów rzymskich, wkopana została w obiekt 13E. Nieco luźno zebranej ceramiki można datować na późną fazę okresu wpływów rzymskich /m.in. ceramika siwa/.

Najwięcej zabytków pochodzi z VIII-IX wieku. Odsłonięto resztki półziemianki /jama 11/ o wymiarach około 360 x 300 cm, z korytarzykiem i ze stożkową jamą zasobową umieszczoną w centrum /obiekt 11A/.

Badania będą kontynuowane.

WIĄZOWNA

woj. stołeczne
Stanowisko 1

Państwowe Muzeum
Archeologiczne w Warszawie

Badania ratownicze prowadzone przez mgr mgr Iwonę Dyszy-Kozłowską i Ludomira Łoźnego. Finansował KZ m.st. Warszawy. Osada średniowieczna /z końca XIII i XIV w./ oraz piec kamienny z późnego okresu rzymskiego.

Podczas badań ratowniczych przebadany został fragment osady położonej na tarasie nadzalewowym rzeczki Mieni. Odkryto duży obiekt mieszkalny - wymiary 5,6 x 4,4 m, o konstrukcji wzmocnionej w części zachodniej i centralnej kamieniami, wypełniony czarną i czarno-brunatną piaszczystą ziemią, miejscami przyciemnioną. W warstwie kulturowej wystąpiła duża ilość ceramiki, kości zwierzęcych, m.in. fragmenty rogu jelenia, drobne fragmenty polepy, węgle drzewne, brązowa zawieszka w kształcie zgeometryzowanego kwiatu. Do obiektu, od strony południowej przylegało palenisko o wymiarach 1,6 x 1,3 m z wyraźnie wyróżniającymi się dwoma skupiskami kamieni, w obrębie których znaleziono największą ilość ceramiki. W palenisku oprócz fragmentów ceramiki występowały przepalone kamienie, kości zwierzęce. Do obiektu mieszkalnego od wschodu przylegała warstwa zaciemnieniowa o niewyjaśnionej funkcji.

Na koniec XIII i XIV wiek datowane jest też palenisko odkryte w obiekcie nr 1, o wymiarach 1,4 x 2 m. Wypełnione stanowiła jednorodna przepalona ziemia z przepalonymi